

Glensgård (FP):

Valget den 9. januar gav jo ikke helt det resultat, der var tilsigtet fra venstres side. Ganske vist fik venstre en del af den fremgang, som Gallup havde givet dem, men hvor kom denne fremgang fra? Fra de partier, der igennem hele 1974 havde bøjet sig i støvet for en Hartlingregering, de partier, der stod sammen med venstre om den nødvendige politik.

Vi kan alle huske, hvordan hr. Poul Hartling den 3. december fremlagde et valgmanifest: helhedsplan 1975. Da vi så i weekenden den 8.-9. marts skulle gribe ind i overenskomstforhandlingerne, viste der sig en skavank hos partiet venstre, som bestod i, at partiet havde læsevanskeligheder. Venstre sagde sammen med et flertal i folketinget den 5. december, at Danmark skulle have en omkostningspause. Men hvad fik vi? Vi fik en lønstigning på 15-16 pct., hvor Vesttyskland til sammenligning fik en lønstigning på 6-8 pct. pr. år. Derfor stillede fremskridtspartiet et ændringsforslag til den indkomstpoltiske lovgivning. Dette ændringsforslag var den bedste del af venstres helhedsplan, nemlig forslaget om en omkostningspause. Fremskridtspartiet fik ikke tilslutning nok til sit ændringsforslag eller rettere sagt, der var kun 24 mandater, der ønskede denne omkostningspause.

Venstre fik også andet ud af at udskrive dette årtis mest unødvendige valg. Det lykkedes nemlig at skaffe en socialdemokratisk mindretalsregering. Hvilken gestus over for de vælgere, der havde tillid til, at venstre nu ville føre en politik, hvor besparelser på det offentlige budget ville blive en af grundpillerne i dansk politik. Men vi fik en Anker Jørgensen-regering og dermed en regering, som med sin politiske opfattelse ønsker, at staten skal administrere så mange af borgernes penge som muligt.

Det skal ikke og må ikke lykkes for de gamle partier at vende tilbage til den sædvanlige gænge, som medfører flere byrder for arbejdstager og arbejdsgiver. Vi skal have genoprettet investeringslysten og arbejdsglæden. Vi skal have de 150.000 ulykkelige arbejdsløse i arbejde, men det sker bare ikke gennem de forslag, som regeringen har fremsat.

Under forhandlingen om den indkomstpoltiske løsning lykkedes det forligspartierne

at gribe ind i pengeverdenen med et forslag om en rentemarginalordning. Har folketinget stadig væk troen på, at staten er bedre til at drive pengevirksomhed end pengeinstitutterne? Fremskridtspartiet mener stadig, at pengeinstitutterne bedre kan drive den slags end statsmagten. Vi mener stadig væk, at en styring fra statsmagtens side ikke er tilladelig på pengeområdet.

Fremskridtspartiet havde i sidste uge et forslag om ophævelse af kreditformidling til behandling, og i dag har hr. Svend Andersen (Rosk. a.) haft et spørgsmål til finansministeren gående ud på at ophæve låneløftet. Hvis det skal siges mildt, fik vi ikke særlig megen opbakning af vores bestræbelser på at frigøre erhvervslivet for disse tvungne åg, som er blevet pålagt det gennem de sidste mange år. Der burde være en regel om, at vi ikke havde mulighed for at pålægge erhvervslivet nye restriktive bestemmelser, før befolkningen i bred almindelighed havde fået ophævet andre restriktive bestemmelser, forstået på den måde, at såfremt vi ikke gør det, vil vi i løbet af en kort årrække ikke længere have vor handlefrihed.

Jeg tror, at handelsministeren har fremsat disse forslag i en dårlig socialdemokratisk ånd. Det fremgår i hvert tilfælde af teksten og bemærkningerne, at vi nu skal indføre en ny tilskudsordning, i et af lovforslagene endog gennem en fond. Der er sikkert ikke mange, der ikke kender de socialdemokratiske tanker om fondsdannelser.

Der er i forslagene nogle bemærkninger, som vi fuldt ud kan tilslutte os, nemlig at en del erhvervsvirksomheder er i likviditetsvanskeligheder. Havde socialdemokratiet og regeringen disse virksomheder i tankerne både dag og nat, ville vi have undgået flere tragiske og for samfundet skadelige virksomhedslukninger. Tror den socialdemokratiske regering, at det gavner erhvervslivet, at der kastes obligationer på markedet til en nominal værdi af 6 mia kr.? Er det undgået regeringens opmærksomhed, at en del banker på grund af rentemarginalordningen nu er tvunget til at investere i værdipapirer og dermed fastlåse de pengemidler, som skal bruges i erhvervslivet? Hvor længe vil regeringen og et flertal i dette folketing pålægge skatteyderne nye byrder? Tør regeringen ikke atter fremlægge et forslag om tvungen opsparing? Er det den reelle begrundelse